

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6396/2545

นางเล็ก ยูนุช โดยนายณรงค์ศักดิ์ ยูนุช โจทก์ ผู้เข้าเป็นคู่ความแทน ที่ 1 กับพวก นางชลรส จันทมาลา ที่ 1 กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 159, ป.พ.พ. มาตรา 160, ป.วิ.พ. มาตรา 94

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ในหนังสือสัญญาซื้อขายเอกสารหมาย จ. 16 ระบุว่า ซื้อขายราคา 2,000,000 บาท โจทก์ทั้งสอง นำสืบถึงข้อสัญญาแท้จริงได้เพราะในทางปฏิบัติสัญญาซื้อขายที่ดินมักจะแจ้งราคาที่ซื้อขายกันตามราคาประเมิน เพื่อประโยชน์ในการชำระค่าภาษีและค่าธรรมเนียมการโอนที่ดิน กรณีดังกล่าวมิใช่การนำสืบแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในเอกสารตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 (ข) เพราะเป็นกรณีที่โจทก์ฟ้องขอให้ทำลายนิติกรรมการซื้อขายโดยอ้างว่าถูกจำเลยที่ 1 ใช้อุบายหลอกลวง จำเลยที่ 1 วางแผนหลอกลวงโจทก์ทั้งสองมาแต่ต้นโดยมิได้เจตนาจะซื้อที่ดินพิพาทอย่างแท้จริง เพียงแต่ต้องการแสวงหาประโยชน์จากที่ดินพิพาทโดยที่จำเลยที่ 1 ไม่มีเจตนาชำระราคาที่ดินและใช้กลอุบายหลอกลวงโจทก์ทั้งสองให้ทำนิติกรรมขายที่ดินพิพาทให้แก่จำเลยที่ 1 เป็นการปกปิดข้อเท็จจริงที่เป็นสาระสำคัญถึงขนาดถ้ามิได้ปกปิดข้อเท็จจริงเช่นนั้น การทำนิติกรรมซื้อขายที่ดินพิพาทก็คงมิได้เกิดขึ้น การจดทะเบียนโอนขายที่ดินพิพาทจึงตกเป็นโมฆียะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 159 ฟ้องโจทก์จึงเป็นเรื่องการทำนิติกรรมจดทะเบียนซื้อขายที่ดินอันเป็นโมฆะ เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรม ย่อมถือว่าโจทก์ได้บอกล้างนิติกรรมนั้นแล้ว พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 2 รับซื้อฝากที่ดินพิพาทจากจำเลยที่ 1 ในทันทีที่จำเลยที่ 1 รับโอนที่ดินพิพาทจากโจทก์ทั้งสองโดยแจ้งหลักฐานที่อยู่ของตนเองไม่ตรงตามความเป็นจริง ย่อมเป็นข้อพิรุธน่าสงสัยให้เชื่อว่าจำเลยที่ 2 ทราบว่าจำเลยที่ 1 ได้ยื่นที่ดินพิพาทมาจากโจทก์ทั้งสองด้วยวิธีการอันไม่ถูกต้องชอบธรรม กรณีของจำเลยที่ 2 จึงเข้าข่ายของบุคคลภายนอกผู้ได้ที่ดินมาโดยไม่สุจริต การบอกล้างโมฆียะของโจทก์ทั้งสองเพราะถูกกลฉ้อฉลของจำเลยที่ 1 ย่อมยกเป็นข้อต่อสู้ตลอดไปจนถึงจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 160 โจทก์ทั้งสองย่อมมีสิทธิขอเพิกถอนสัญญาขายฝากที่ดินพิพาทระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้อง ขอให้เพิกถอนนิติกรรมทั้งสองฉบับดังกล่าว และให้เพิกถอนชื่อจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ออกจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๖๙ ตำบลลำไทร (คลองทกวาสายล่างฝั่งเหนือ) อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี (ธัญบุรี) และลงชื่อโจทก์ทั้งสองเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ตามเดิมกับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนโฉนดพิพาทแก่โจทก์ทั้งสอง หากจำเลยทั้งสองไม่ยอมให้ถือเอาคำพิพากษาของศาลเป็นการแสดงเจตนา จำเลยที่ ๑ ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา จำเลยที่ ๒ ให้การว่า ฟ้องเคลือบคลุม การซื้อขายที่ดินพิพาทระหว่างโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ ๑ มีผลสมบูรณ์ จำเลยที่ ๒ รับซื้อฝากที่ดินพิพาทจากจำเลยที่ ๑ โดยสุจริต และเสียค่าตอบแทน ไม่ได้ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ฉ้อโกงโจทก์ทั้งสอง โจทก์ทั้งสองไม่อาจยกความบกพร่องในการซื้อขายระหว่างโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ ๑ มาใช้ยันจำเลยที่ ๒ ได้ ขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา โจทก์ที่ ๑ ถึงแก่กรรม นายณรงค์

ศักดิ์ ยืนคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทน ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษา ให้เพิกถอนนิติกรรมการขายฝากที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๔๖๙ ตำบลลำไทร (คลองหกวาสายล่างฝั่งเหนือ) อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี (ธัญบุรี) เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ ระหว่างจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไปจดทะเบียนเพิกถอนรายการจดทะเบียนเกี่ยวกับที่ดินดังกล่าว ที่ทำในวันเดียวกัน หากไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสอง ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนโฉนดที่ดินดังกล่าวแก่โจทก์ทั้งสอง โดยกำหนดค่าทนายความ ๓๐,๐๐๐ บาท ค่าขออื่นให้ยก จำเลยที่ ๒ อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษายืน ให้จำเลยที่ ๒ ใช้ ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ ๑๕,๐๐๐ บาท แทนโจทก์ จำเลยที่ ๒ ฎีกา ศาลฎีกาพิเคราะห์แล้ว คดี มีปัญหาชั้นฎีกาว่า สัญญาซื้อขายที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๔๖๙ ซึ่งเป็นที่ดินพิพาทระหว่างโจทก์ทั้งสอง กับจำเลยที่ ๑ มีผลบังคับหรือไม่ และโจทก์มีสิทธิขอเพิกถอนสัญญาขายฝากที่ดินพิพาทระหว่าง จำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ หรือไม่ สำหรับปัญหาข้อแรกข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมโจทก์ทั้งสอง เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาท ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ โจทก์ที่ ๑ มอบอำนาจ ให้โจทก์ที่ ๒ โอนขายที่ดินดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ ๑ ในราคา ๑๔,๖๙๖,๐๐๐ บาท โดยจำเลยที่ ๑ ส่งจ่ายเช็คธนาคารแหลมทอง จำกัด สาขาถนนหลังสวน จำนวน ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ชำระค่าที่ดิน ส่วนที่เหลืออีก ๖๙๖,๐๐๐ บาท ชำระเป็นเงินสด วันเดียวกันจำเลยที่ ๑ ขายฝากที่ดินแก่จำเลยที่ ๒ ตามหลักฐานภาพถ่ายเอกสารหมายเลข จ. ๑๖ ถึง จ. ๑๘ ต่อมาปรากฏว่าเช็คที่จำเลยที่ ๑ ส่งจ่ายชำระ ค่าที่ดิน ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน โจทก์ที่ ๒ จึงแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ ฐานฉ้อโกง และได้แจ้งขออายัดที่ดินพิพาทที่สำนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สาขาลำลูกกา โจทก์ที่ ๒ และนายหมัด อีฮาด เบิกความว่า ประมาณต้นเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๘ นางวรรณมา ไม่ทราบ นามสกุล มาติดต่อขอซื้อที่ดินพิพาท ต่อรองราคากันได้ข้อยุติที่ราคา ๑๔,๖๙๖,๐๐๐ บาท วันที่ ๒๑ เดือนเดียวกัน นางวรรณมา นางเกตุ นายเล็ก ไม่ทราบนามสกุล รับโจทก์ที่ ๒ กับนายหมัดไปเปิด บัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ที่ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สาขางามวงศ์วาน โดยนางเกตุเป็นคนออก เงินให้ ๑,๐๐๐ บาท บุคคลทั้งสามอ้างว่าเพื่อจะได้นำเงินค่าที่ดินมาเข้าบัญชี หลังจากนั้นอีก ๒ วัน จำเลยที่ ๑ กับนายเล็กมารับโจทก์ที่ ๒ กับนายหมัดไปโอนที่ดินโดยพาไปที่ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สาขางามวงศ์วาน ซึ่งเปิดบัญชีไว้และบอกว่าจะนำเงินเข้าบัญชีให้ก่อน จำเลยที่ ๑ ส่งจ่าย เช็คของธนาคารแหลมทอง จำกัด สาขาถนนหลังสวน เป็นเงิน ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้โจทก์ที่ ๒ นำเข้าบัญชี แล้วพาโจทก์ที่ ๒ กับนายหมัดไปที่สำนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สาขาลำลูกกา นาย เล็กให้นายหมัดนั่งรอในรถดูแลสมุดเงินฝาก ส่วนจำเลยที่ ๑ เรียกโจทก์ให้ไปลงลายมือชื่อใน เอกสารหลายฉบับ หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑ ได้มอบเงินค่าที่ดินส่วนที่เหลือจำนวน ๖๙๖,๐๐๐ บาท ให้แก่โจทก์ที่ ๒ แล้วบอกให้กลับบ้านได้ ต่อมาวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ ผู้จัดการธนาคารไทย พณิชย์ จำกัด สาขางามวงศ์วาน มาสอบถามโจทก์ที่ ๒ ที่บ้านว่าไปสำนักงานที่ดินทำไม เมื่อทราบ ว่าโจทก์ที่ ๒ ไปโอนที่ดิน ผู้จัดการธนาคารก็บอกว่าถูกหลอกแล้ว เพราะเช็คที่จำเลยที่ ๑ ส่งจ่ายให้ โจทก์ที่ ๒ ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน นอกจากคำเบิกความของโจทก์ที่ ๒ และนายหมัดดังกล่าวมา แล้ว โจทก์ทั้งสองยังมีหลักฐานสมุดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สาขางาม วงศ์วาน เอกสารหมายเลข จ. ๑๕ แสดงรายละเอียดว่าในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ มีการนำเช็ค จำนวนเงิน ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ฝากเข้าบัญชีของโจทก์ที่ ๒ และนายหมัดจริง แต่ต่อมาวันที่ ๒๗ เดือนเดียวกันก็มีการถอนเงินจำนวนดังกล่าวออกไปเนื่องจากธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน และภาพถ่ายเอกสารเช็คซึ่งจำเลยที่ ๑ ส่งจ่ายแก่โจทก์ที่ ๒ รวมทั้งใบคืนเช็คระบุว่า บัญชีปิดแล้ว

ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๙ พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ แม้ตามหนังสือสัญญาขายที่ดิน เอกสารหมายเลข จ. ๑๖ จะระบุว่าคู่สัญญาตกลงซื้อขายที่ดินกันในราคา ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ก็มีได้เป็นข้อพิพาท เพราะในทางปฏิบัติคู่สัญญาซื้อขายที่ดินมักจะแจ้งราคาที่ดินที่ซื้อขายกันตามราคาประเมิน เพื่อประโยชน์ในการชำระค่าภาษีและค่าธรรมเนียมการโอนที่ดิน ทั้ง ๆ กรณีดังกล่าวมิใช่การนำสืบแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในเอกสารตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๙๔ (ข) เพราะเป็นกรณีที่โจทก์ฟ้องขอให้ทำลายนิติกรรมการซื้อขายโดยอ้างว่าถูกจำเลยที่ ๑ ใช้อุบายหลอกลวง นอกจากนี้นายปรีชา ตั้งจิตรักษาพร สมุห์บัญชีธนาคารแหลมทอง จำกัด สาขาหลังสวน พยานโจทก์อีกปากหนึ่งเบิกความว่าเช็คที่จำเลยที่ ๑ ส่งจ่ายเข้าบัญชีโจทก์ที่ ๒ กับนายหมัดเพื่อชำระค่าที่ดิน ส่งจ่ายเงินจากบัญชีกระแสรายวันของห้างหุ้นส่วนจำกัดพัฒนกิจเอเชีย ซัพพลาย เงื่อนไขการส่งจ่ายต้องมีลายมือชื่อจำเลยที่ ๑ พร้อมประทับตราสำคัญ แต่ปรากฏว่าเช็คดังกล่าวไม่มีการประทับตรา คงมีแต่เพียงลายมือชื่อจำเลยที่ ๑ ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินโดยให้เหตุผลว่าบัญชีปิดแล้ว ทั้งได้ความว่าเงินในบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัดพัฒนกิจเอเชียซัพพลาย เหลืออยู่เพียง ๖๐๐ บาท กรณีดังกล่าวบ่งชี้ว่าจำเลยที่ ๑ วางแผนการหลอกลวงโจทก์ทั้งสองมาตั้งแต่ต้น แสดงว่าจำเลยที่ ๑ มิได้มีเจตนาจะซื้อที่ดินพิพาทอย่างแท้จริง เพียงแต่ต้องการแสวงหาประโยชน์จากที่ดินพิพาท โดยอาศัยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของโจทก์ที่ ๒ กับนายหมัด สร้างทำให้คนทั้งสองเข้าใจว่า จำเลยที่ ๑ โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ให้แล้ว ซึ่งหากโจทก์ที่ ๒ และนายหมัดเข้าใจดีว่าการส่งจ่ายเช็คเข้าบัญชีจะมีผลสมบูรณ์สามารถเบิกเงินได้ จะต้องรอให้เช็คเรียกเก็บเงินได้เสียก่อน การจดทะเบียนโอนขายที่ดินพิพาทก็คงจะไม่เกิดขึ้น ต่อมาหลังจากที่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินและมีการขออายัดที่ดินพิพาทแล้ว นายประสิทธิ์ รักสกลาม ทนายโจทก์มีหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยทั้งสองให้จดทะเบียนเพิกถอนสัญญาขายฝากที่ดิน แต่ไม่สามารถติดต่อจำเลยทั้งสองได้ โดยปรากฏหลักฐานตามเอกสารหมายเลข จ. ๔ ถึง จ. ๗ ว่า บ้านจำเลยที่ ๑ ปิด ส่วนบ้านจำเลยที่ ๒ ไม่สามารถหาบ้านเลขที่ได้ แสดงว่าจำเลยที่ ๑ หลบหนีไปแล้ว จากพฤติการณ์ดังกล่าวการแสดงเจตนาซื้อขายที่ดินพิพาทของโจทก์ทั้งสองจึงเป็นไปโดยถูกจำเลยที่ ๑ ฉ้อฉลหลอกลวง นิติกรรมซื้อขายที่ดินพิพาทจึงตกเป็นโมฆียะ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๙ แม้ตามฟ้องโจทก์จะมีได้บรรยายว่า การแสดงเจตนาขายที่ดินพิพาทของโจทก์ทั้งสองเกิดขึ้นเพราะกลฉ้อฉลของจำเลยที่ ๑ ก็ตาม แต่ตามคำบรรยายฟ้องของโจทก์ได้ความว่า การที่จำเลยที่ ๑ ไม่ชำระค่าที่ดินก็เพราะมีเจตนาตั้งใจหลอกลวงโจทก์ทั้งสองมาตั้งแต่ต้น จึงย่อมเป็นที่เข้าใจว่าโจทก์ทั้งสองได้ทำนิติกรรมขายที่ดินพิพาทให้แก่จำเลยที่ ๑ เพราะกลฉ้อฉลของจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๑ ใช้กลอุบายหลอกลวงโจทก์ปกปิดข้อความจริงมาตั้งแต่ก่อนที่จำเลยที่ ๑ จะซื้อที่ดิน มีเจตนาไม่ชำระราคาที่ดิน ทั้งจัดการขายฝากที่ดินให้แก่จำเลยที่ ๒ ในวันเดียวกับที่จดทะเบียนซื้อขาย ข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ ๑ ปกปิดล้วนเป็นสาระสำคัญถึงขนาดที่ถ้ามิได้มีการปกปิดเช่นนั้น การทำนิติกรรมซื้อขายที่ดินพิพาทก็คงมิได้เกิดขึ้น ฟ้องโจทก์จึงเป็นเรื่องการทำนิติกรรมซื้อขายที่ดินอันเป็นโมฆียะ เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรม ย่อมถือว่าโจทก์ได้บอกกล่าวโมฆียะกรรมนั้นแล้ว นิติกรรมซื้อขายที่ดินพิพาทระหว่างโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ ๑ จึงตกเป็นโมฆะ ไม่มีผลบังคับตามกฎหมาย ปัญหาต่อไปมีว่า โจทก์ทั้งสองมีสิทธิขอเพิกถอนสัญญาขายฝากที่ดินพิพาทระหว่างจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ หรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ ๑ ใช้กลฉ้อฉลหลอกลวงให้โจทก์ทั้งสองขายที่ดินพิพาทแก่จำเลยที่ ๑ เมื่อจำเลยที่ ๑ ได้รับโอนที่ดินมาในวันเดียวกันก็จดทะเบียนขายฝากแก่จำเลยที่ ๒ ทันที ที่ดินพิพาทที่จำเลยที่

๑ ซื้อจากโจทก์ทั้งสอง มีราคา ๑๔,๖๙๖,๐๐๐ บาท แต่กลับขายฝากกันในราคาเพียง ๕,๗๑๕,๐๐๐ บาท ซึ่งต่ำกว่าราคาที่ดินมาก นายอำพล พลพาณิชย์ สามีจำเลยที่ ๒ อ้างว่าตนเองเป็นคนออกเงินค่าที่ดิน แต่กลับให้จำเลยที่ ๒ ซึ่งป่วยเป็นโรคเบาหวาน ความดัน และหัวใจโต จนกระทั่งไม่สามารถมาเบิกความต่อศาลในฐานะคู่ความได้เป็นผู้ลงชื่อรับซื้อฝากที่ดิน ทั้งตามหนังสือสัญญาขายฝากที่ดินเอกสารหมาย จ. ๑๗ ระบุว่า จำเลยที่ ๒ มีภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ ๕๒๒๙ แขวงดินแดง เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร แต่ในชั้นที่ทนายโจทก์ติดต่อส่งหนังสือบอกกล่าวให้จำเลยทั้งสอง จดทะเบียนเพิกถอนสัญญาขายฝากที่ดินตามเอกสารหมาย จ. ๓ จ. ๔ พนักงานไปรษณีย์หาบ้านเลขที่ดังกล่าวไม่พบ นายวิชาญ เกริกอาชาชัย บุตรชายจำเลยที่ ๒ เบิกความว่า จำเลยที่ ๒ พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๕๑๕๙ แขวงดินแดง เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร แต่ตามสำเนาทะเบียนบ้านเอกสารหมาย จ. ๒๑ กลับไม่มีชื่อจำเลยที่ ๒ อยู่ในสำเนาทะเบียนบ้าน แต่มีชื่อจำเลยที่ ๒ อยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่ ๕๒๒๓ แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ตามสำเนาทะเบียนบ้านเอกสารหมาย จ. ๒๒ เป็นไปได้ว่าจำเลยที่ ๒ แจ้งหลักฐานที่อยู่ไม่ตรงกับความเป็นจริง เพื่อมิให้ติดตามตัวได้ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงถึงพฤติกรรมของจำเลยที่ ๒ กับพวก มีข้อพิรุธน่าสงสัย เชื่อว่าจำเลยที่ ๒ ทราบดีว่าจำเลยที่ ๑ ได้ที่ดินพิพาทมาจากโจทก์ทั้งสอง ด้วยวิธีการอันไม่ถูกต้องชอบธรรม กรณีของจำเลยที่ ๒ จึงเข้าข่ายของบุคคลภายนอกผู้ได้ที่ดินมาโดยไม่สุจริต การบอกกล่าวโมฆียะกรรมของโจทก์ทั้งสองเพราะถูกกลฉ้อฉลของจำเลยที่ ๑ ย่อมยกเป็นข้อต่อสู้ตลอดไปจนถึงจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกได้ ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๐ โจทก์ทั้งสองย่อมมีสิทธิขอเพิกถอนสัญญาขายฝากที่ดินพิพาทระหว่างจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษามา ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาจำเลยที่ ๒ ทุกข้อฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ให้จำเลยที่ ๒ ใช้ค่าทนายความชั้นฎีกา ๑๐,๐๐๐ บาท แทนโจทก์ทั้งสอง.

องค์คณะ

วิรัช ลิ้มวิชัย · มานะ ศุภวิริยกุล · สดศรี สัตยธรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6396/2545>